

CUPRINS

Introducere

PARTEA I. MĂRTURII DESPRE NATURĂ

PARTEA A II-A. MUSCA - O MINUNE A CREAȚIEI

PARTEA A III-A. MUNTELE GROSSGLOCKNER – O EVANGHELIE A MUNȚILOR

PARTEA I. MĂRTURII DESPRE NATURĂ

Potențarea vieții în lumea animală

Nu se știe exact unde își are începutul lumea animală.

Diferitele forme de viață și trecerile de la o formă la alta îi apar naturalistului ca fiind fuzionate, în timp ce ochii spiritului percep diferențele dintre acestea ca fiind foarte bine delimitate. Nu există în întreaga creație nimic care să facă excepție de la această regulă. Așadar, știința se înșală atunci când susține că toate lucrurile ce există în natură, având fiecare clasele, formele și particularitățile lor, provin una din cealaltă.

Unde începe așadar cu adevărat lumea animală?

Presupuneți probabil că apa este mama tuturor formelor de viață animală. Dar dacă observați la microscop formele de viață animală existente într-o picătură de apă, ei bine, acolo lumea animală se află deja pe a mia treaptă a evoluției sale! Prima treaptă a lumii animale o constituie nenumărații locuitori ai *eterului*. Ei reprezintă aproximativ ceea ce voi numiți „atomi”. Aceștia sunt atât de mici, încât pe un punct și-ar putea găsi locul mai multe trilioane. Dacă ați dori să priviți aceste mici animale cu ochii fizici, ar trebui să măriți acest punct de trilioane de ori, lucru care totuși nu v-ar ajuta cu nimic, pentru că ochiul fizic nu ar putea să vadă lucrurile în realitatea lor. Doar ochiul spiritual poate face aceasta.

Aceste mici *animale atomice* se nasc din curgerea razelor de lumină care există în nenumăratele spații ale creației. Este de înțeles felul în care lumina pe care o compun curge în îndepărtatele spații ce apar ca fiind goale. Aceste prime mici animale au formă sferică, suprafața lor este netedă, iar hrana lor este esența luminii. Durata lor de viață este de o trilionime de secundă. După subita lor moarte, unindu-se în număr de trilioane, ele încep să alcătuiască o a doua clasă. Din punct de vedere al mărimii, această clasă nu se deosebește cu mult de prima, viața ei însă devine mai concentrată și prezintă o nevoie de saturare, din această cauză ea fiind prevăzută cu un organ de recepție corespunzător. Această clasă de animale poate fi numită „*monade*”.

Spațiul în care viețuiește această specie de animale este acea sferă în care planetele se rotesc în jurul Soarelui. Durata ei de viață este al miilea miliard al unei secunde. Neputând percepe cu simțurile diferența dintre durata de viață a unui atom de eter și a unei monade, calculul va arăta totuși diferența colosală care există între acestea. În același mod și aproape în aceeași configurație se formează o clasă una după alta, având o viață permanent potențată. Treptat viața acestor ființe ajunge la o asemenea consistență, încât ele pot fi văzute în straturile superioare de aer, ca un abur albastrui plin de lumină.

Durata de viață a unei astfel de ființe crește gradat până la al miilea milion dintr-o secundă. Adeseori trilioane de astfel de mici animale albastrui se prind între ele printr-o forță vegetativă și se împerechează evoluând într-o clasă superioară. Un astfel de proces este perceptibil cu ochiul liber în forma unei *stele căzătoare*. Viața multiplă a unor astfel de mici animale se unește în felul acesta din nou într-o singură viață care se scurge prin larvele lor luminoase. Acestea cad pe pământ sub forma unor meteoriți fie moi, fie chiar pietroși.

Micile animale devenite astfel libere (scânteile) se adună pe suprafața netedă ca o oglindă a norilor pufoși. Modalitatea în care aceste ființe iau naștere este pe măsura lor. Dacă ele se înmulțesc într-un număr mare până la un anumit punct, micile învelișurile aflate în stare liberă și lipsite de viață devin din ce în ce mai grele și cad mult sub suprafața masei de aer. Astfel are loc un fel de „cununie” a acestor mase de mici animale de lumină plină de căldură care este concentrată în aer; căldură reprezentată de așa-numita „materie electrică” (focul electric atmosferic). Astfel ia naștere o clasă nouă, mai plină de viață, mai bine dezvoltată, care umple atmosfera în forma unor *nori* denși,

Dacă apoi acești nori – în funcție de intensitatea mai mică sau mai mare a strălucirii luminii solare – cresc periodic în masă datorită forței lor de reproducere, are loc din nou o schimbare de clasă: viața

este eliberată din larvele sferice care au devenit acum atât de mari încât pot fi văzute chiar la microscop. Pe neașteptate, ele se îndreaptă spre pământ în forma *trăsnetului* sau spre regiunile umede ale aerului în forma fulgerului difuz din nori. Așadar această formă de viață comunică în parte cu materia, în parte cu lumea plantelor, în principal însă cu sfera de viață a următoarei clase de animale.

Din larvele rămase fără viață se naște umezeala aerului, iar din unirea mai multor astfel de larve rezultă *ploaia*. Acum începe o adevărată viață animală *terestră* ce ia naștere în spațiile dintre micile învelișuri umplute cu apă. Căci atunci când spiritele naturii eliberate (adică devenite libere prin procesul de evoluție), aflate în plantele de jos, ies din învelișul lor, se adună în această viață animală în număr de milioane și alcătuiesc cunoscutele *viețuitoare de infuzie*. Vă puteți convinge singuri de acest proces astfel: puneți o plantă oarecare în apă și lăsați-o acolo pentru o perioadă de timp. Aduceți imediat un strop mare din acea apă sub un microscop și veți observa deja într-un punct mare cât un grăunte de nisip, care sunt de fapt o mulțime de viețuitoare ce trăiesc și se mișcă liber. Aceasta este prima specie de animale pe care o puteți percepe în materie.

După un timp mai îndelungat veți constata că într-un astfel de strop de apă există mii de specii de animale care se deosebesc în mod clar unele de altele în formă și comportament. Aici o clasă rezultă din cealaltă printr-o unire mutuală. Cu ajutorul unor instrumente și mai performante, în procesul de alcătuire al unei clase superioare veți descoperi în mod clar forme nenumărate care fac parte din clasa anterioară, căci aici are loc un proces dublu de reproducere și anume cea a clasei în curs și cea a unei clase superioare. Acest fenomen se desfășoară în felul următor: O clasă superioară de viețuitoare devorează un număr imens de viețuitoare din clasa inferioară și astfel, din substanța celor inferioare și din structura lor individuală se produce clasa superioară. Nenumăratele forțe ale unei asemenea clase devenite mai târziu libere – unindu-se mai târziu – dau naștere unei clase și mai înalte de viețuitoare. Astfel se merge în sus, treaptă cu treaptă, până când este parcurs rapid un cerc de o mie de specii. Apoi, are loc un nou proces extraordinar, care se manifestă prin mișcări energice în apă, prin care spiritele naturii devenite deja puternice își fac simțită prezența în aer. Atunci are loc o împărțire prin care unele se unesc cu viermii pământului, altele cu viermii apei. Această modalitate de reproducere care urmează are loc tocmai prin mișcarea unor învelișuri mari, vizibile (ouă minuscule) din care se reproduce aceeași specie prin adoptarea unei variate clase inferioare.

După clasa acestor viermi urmează apoi speciile mai mici de crustacee compuse din *melci* și *scoici*, care iau naștere aproape în același timp, partea feminină a viermelui devenind scoică. În cadrul acestor specii are loc din nou o evoluție, ce prezintă de asemenea mii de transformări, până se ajunge la *broasca țestoasă*. Nu se cuvine însă să mai continuăm aici aceste înșirui. Aceste fenomene de formare a vieții vor fi explicate într-un capitol special.

Să ne oprim acum însă la așa-numita *scoică perlă*. Ea se află pe a nouăzeci și noua treaptă a evoluției menționate anterior și provine din unirea scoicii perlieră-mamă și a melcului perlier. Aici se unește pentru prima dată partea masculină și partea feminină pentru crearea unei vieți. Partea feminină se închide într-un înveliș dublu, unul exterior rigid și unul interior, neted, având strălucirea metalului. Înăuntru ea vegetează în voie, se hrănește cu viermi și folosește larvele prinse în interior pentru a-și construi casa.

Când un astfel de melc peri ofer descoperă o scoică femelă, se lipește de ea, se lipește de carapacea ei cutată și face găuri în părțile mai subțiri. În momentul în care scoica își dă seama că poartă melcul cu ea, începe să depună părțile de hrană nedigerată (larvele) în acele locuri găurite pentru a le acoperi. Melcul încearcă pe cât posibil să oprească acest proces și depune în aceste găuri cu mare greutate propriile gunoaie, până când se formează treptat în interiorul acestei deschizături un fel de sferă (în acest mod se nasc perlele!). Această luptă durează ani de zile, melcul părăsește acest loc, se fixează foarte bine pe gura scoicii și străpunge carnea acesteia cu ghimpii. În acest fel ea îi deschide scoicii poarta spre viață și și-o unește cu a sa, dând naștere astfel unei specii superioare, în forma *melcului nautilus*, a cărui frumoasă casă este un semn evident al vieții evolute.

Următorul fenomen clar de potențare a vieții în lumea animală va fi descris în cele ce urmează printr-un alt exemplu. În apele mării trăiește o viețuitoare aparte care a fost numită de voi „polip”. Această viețuitoare care are rădăcinile pe o plantă-copac, prinde cu nenumăratele sale tentacule viermii și insectele de apă pe care le înghite în cantități imense, ajungând de multe ori la dimensiunile plantei-copac pe care s-a fixat. Când organele sale digestive au devenit mai puternice, copacul pe care s-a fixat moare și poli pul trăiește mai departe prin ultimul tentacul crescut până când moare din cauza hranei insuficiente.

O mulțime de viermi mici și roșii se așează pe ființa lui diformă și mor după descompunerea corpului său. Astfel viața lui dă naștere unei alte vieți, aceea a unei specii de *pește*. Această specie vă este cunoscută sub numele de sepie și ea trăiește în special în zonele cele mai adânci ale mării. Hrana sa constă de asemenea dintr-o specie de viermi închiși la culoare. Dacă vrea să își păstreze hrana, sepia tulbură apa cu un lichid negru care amețește micile animale. După mii de ani de digerat mii de astfel de viermi, sepia moare, iar viața potențată de viermi dă naștere unei alte ființe. Este vorba despre așa-numitul *pește* zburător.

Peștele zburător se hrănește fie cu insecte de mare, fie cu insecte pe care le prinde cu viteză în aer. Din această cauză el este alcătuit asemenea unui pește și asemenea unei păsări. Stomacul lui este prevăzut cu o vezică pe care o poate umple instantaneu cu aer pe care îl poate da imediat afară. Printr-un canal pătrund câțiva stropi de apă; sub acest canal se află un țesut închis la culoare care poate să păstreze o căldură de peste optzeci de grade. Dacă în vezică se găsește apă, aceasta este transformată imediat într-un abur care umple vezica cu aer. În timpul acestei umpleri, aerul este împărțit printr-un proces electric intern: sarea grea din aerul atmosferic coboară în vezică sub forma unui fluid și este eliminată imediat printr-un canal propriu. O anumită cantitate din gazul ușor degajat trece în organele tubulare care străbat întregul corp, masa cărnăasă a peștelui ajungând astfel la o greutate echilibrată. Peștele zburător este capabil să se ridice în aer cu ajutorul aripilor sale, asemenea unei păsări, stabilindu-și direcția cu ajutorul aripioarelor.

Când viața lui de pește ia sfârșit, se petrece următorul fenomen: partea feminină a substanței sufletului său trece imediat într-o specie de pasăre care vă este cunoscută sub numele de *pescăruș*. Partea masculină dă naștere însă unei alte vieți și anume cea a *porumbelului*.

Acesta este drumul evolutiv al unei anumite specii de polip până la o anumită specie de pasăre. Căci sub specia polipilor se află alte specii care corespund aproape fiecărei specii de pește existente în apă. Aceasta reprezintă o *treaptă intermediară* între viermi și toate speciile de pește prin care specia viermilor este adusă pe o treaptă superioară. Însă, peștii se află deja pe o treaptă superioară de evoluție, astfel încât, după ce își unesc viețile după moarte, ei devin locuitori ai spațiului. În acest mod, fiecărei specii de pește îi corespunde una în lumea păsărilor.

În mare trăiește totuși și o altă specie de animale ale cărei ultime trepte de evoluție sunt astfel constituite încât această specie poate exista atât în apă, cât și pe pământ și în aer. Din această specie de animale marine rezultă de exemplu *broasca țestoasă*, precum și alte specii de broaște.